

## Περιμένω τη γραπτή συγγνώμη της κ. Ρεπούση!

Γράφει ο **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ\***

Η εμφανισιακά συμπαθής συνάδελφος κ. Μαρία Ρεπούση ξαναχτύπησε, αδιαφορώντας για το τραυματικό κλίμα που δημιουργεί στη μεγάλη πλειονότητα του ελληνικού λαού με τις αληθινά ανιστόρητες τοποθετήσεις της. Μου θυμίζει τον αρχαίο Αλκιβιάδη. Στο αντίστοιχο Κολωνάκι της κλασικής Αθήνας, κάθε απόγευμα βγαίνανε βόλτα οι καθώς πρέπει κυρίες και συζητούσαν τα γυναικεία θέματα της επικαιρότητας.

**ΜΕΣΑ** σε αυτά ήταν και ο σκύλος του Αλκιβιάδη με την πανέμορφη ουρά του. Εγωπαθής ο Αλκιβιάδης, χαιρόταν με τις γυναικείες συντροφίες και τα χαϊδέματα της ουράς του σκύλου του. Ηρθε όμως το πλήρωμα του χρόνου και οι γυναίκες χόρτασαν τα παιχνιδίσματα και τις αγάπες της ουράς. Ο Αλκιβιάδης δεν ήταν πια στην κοσμική επικαιρότητα. Για να την ξαναποκτήσει, έκοψε την πανέμορφη ουρά του σκύλου -αυτός ήταν ο σοβαρός λόγος της επικοινωνίας- και ξανάρχισε τις βόλτες του. Τα αρνητικά σχόλια και οι κριτικές δεν τον ενδιέφεραν. Ο Αλκιβιάδης συνειδητά επεδίωκε να είναι καθημερινά στην επικαιρότητα. Ειλικρινά, η κ. Ρεπούση μου θυμίζει τον Αλκιβιάδη. Επιδιώκει να είναι καθημερινά στην επικαιρότητα, αδιαφορώντας για την ψυχική ταραχή που προκαλούν οι δήθεν ιστορικές τοποθετήσεις της. Τι το ήθελε το Ζάλογγο ντάλα καλοκαίρι; Η 25η Μαρτίου είναι πολύ μακριά για να ανεβάσει την επιστημονική πίεσή μας. Αλήθεια, είναι ιστορικός μύθος το Ζάλογγο και η Αραπίτσα της Νάουσας;

**ΠΕΡΙΜΕΝΩ** τις απαντήσεις των καθ' ύλην αρμόδιων ιστορικών, της ελλαδικής ιστορίας, γιατί η κ. Ρεπούση καλά θα κάνει να ασχοληθεί πλέον με τις βασικές της σπουδές, που ήταν τα μαθήματα της Γαλλικής Φιλολογίας. Εγώ στο άρθρο αυτό θα της απαντήσω, όχι για ένα Ζάλογγο, αλλά για πολλά που υπάρχουν στην ένδοξη ιστορία μας τα πέτρινα χρόνια της οθωμανοκρατίας. Ως γυναίκα, και μάλιστα φεμινίστρια, θα έπρεπε να είναι υπερήφανη και να προβάλλει ερευνώντας το ηρωικό κεφάλαιο της θυσίας των γυναικών, που προτιμούν τον λυτρωτικό θάνατο από την ταπείνωση. Μόνο στον Πόντο, με βάση τις έγκυρες πηγές που διαθέτουμε έως σήμερα, έχουμε τουλάχιστον τέσσερις περιπτώσεις ανάλογων ηρωικών πράξεων.

**ΣΤΕΚΟΜΑΙ** με σεβασμό στη θυσία των γυναικών της Κουνάκας του Πόντου και των γειτονικών χωριών της Ματσούκας, οι οποίες, όταν είδαν ότι δεν υπήρχε άλλη ελπίδα σωτηρίας εξερχόμενες από το σπήλαιο Αγροτσάλ της Κουνάκας, έπεσαν στα νερά του ποταμού της Γέφυρας και πνίγηκαν.

**ΣΗΜΕΡΑ** τα εγγόνια των κατοίκων της περιοχής, που ζουν σε χωριά της Κοζάνης και της Καβάλας, θυμούνται τη θυσία των άγαμων γυναικών, που δεν πρόφτασαν να τεκνοποιήσουν, και η αδυναμία αυτή είναι μία άλλη μορφή γενοκτονίας, αλλά και των μανάδων και γιαγιάδων τους, γιατί η μνήμη είναι δύναμη. Αυτή μας κρατά ενωμένους με το ηρωικό ιστορικό μας παρελθόν. Υπάρχει όμως και το ιστορικό τραγούδι του Γεώργιου Αμαραντίδη, με τον τίτλο «Αγροτσάλ», που αναφέρεται στο συγκεκριμένο μαρτυρικό γεγονός. Η επίσημη πηγή του εγγράφου, σταλμένη από την ελληνική πρεσβεία της Αγίας Πετρούπολης, υπάρχει στο Ιστορικό Αρχείο του υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας, στην Αθήνα, και είναι στη διάθεση κάθε ερευνητή. Καταθέτω στο τέλος του άρθρου τον ειδικό φάκελο.

**ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ** έγγραφο υπάρχει επίσης και στο δίτομο έργο που έχει εκδώσει η εφημερίδα Real news με τον τίτλο «Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου». Από το έγγραφο αυτό δανείζομαι ένα απόσπασμα που περιγράφει το γενοκτονικό κλίμα που επικρατούσε στην περιοχή του ανατολικού Πόντου: «Την 15ην Απριλίου οι κάτοικοι των 16 χωρίων της περιοχής Βαζελώνος, περιφερείας Τραπεζούντος, άπαντες Έλληνες, λαβόντες διαταγήν των τουρκικών στρατιωτικών αρχών να φύγωσιν εις το εσωτερικόν της Αργυρουπόλεως και φοβηθέντες μη έμελλον καθ' οδόν να σφαγώσιν, καθ' ον τρόπον είδον σφαγέντας τους Αρμενίους, εγκατέλειπον τας κατοικίας των και εισήλθον εις τα δάση, ελπίζοντες να σωθώσι εκ ταχείας τινός προελάσεως του ρωσικού στρατού. Εκ τούτων, εις 6.000 ανερχομένων, 650 κατέφυγον εις την μονήν Βαζελώνος, εις ην προϋπήρχον και άλλοι 1.500 εκ Τραπεζούντος πρόσφυγες, 1.200 εισήλθον εις εν μέγα σπήλαιον του χωρίου Κουνάκα και οι λοιποί διεσκορπίσθησαν εις τα ανά δάση σπήλαια και τας διάφορους κρύπτας. Απασαι αι οικίαι των χωρίων τούτων ελεηλατήθησαν και αι περιουσίαι διηρπάγησαν υπό του τουρκικού στρατού. Οι εν τω σπηλαίω της Κουνάκας κρυβέντες, αναγκασθέντες εκ της πείνης, μετά συνθηκολόγησιν, παρεδόθησαν.

**ΕΚ ΤΟΥΤΩΝ** 26 γυναίκες και νεάνιδες ίνα αποφύγωσιν την ατίμωσιν έρριψαν εαυτάς εις τινα ποταμόν κείμενον παρά το χωρίον Γέφυρα και παρά τας προσπάθειάς των άλλων, προς σωτηρίαν των, επνίγησαν» (Α.Υ.Ε., Κ.Υ., 1917, Β' [35, 38, 45, 59] *Εκθεσις περί της θέσεως του ελληνισμού της Τραπεζούντος και της περιφερείας αυτής κατά τους τελευταίους μήνας της Τουρκοκρατίας υπό αρχιμανδρίτου Παναρέτου Βαζελιώτου, Πετρούπολη [28.8.1916]*).

**ΠΕΡΙΜΕΝΩ** τη γραπτή συγγνώμη της κ. Ρεπούση. Ενας αληθινός ιστορικός αυτό θα έκανε για να λυτρώσει την ψυχή του και να λυτρωθεί από τους αρνητικούς χαρακτηρισμούς των θυμάτων.

\*Καθηγητής Ιστορίας του Νέου Ελληνισμού, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, συγγραφέας του βιβλίου «Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου»